

Think
Beyond
Believe

ชาติหน้า

อาจไม่มีโอกาสได้บอก

บันทึกประสบการณ์ทางจิต
และสิ่งที่มองไม่เห็นจากการปฏิบัติธรรม

ชัชวาล เฟ่งวรรณะ (อ๋อง เขาค้อ)

บทบรรณาธิการ

เมื่อความตายไม่ใช่จุดจบ แต่การฝึกจิตคือทางรอด

คำว่า “ชาติหน้า” สำหรับคนทั่วไปอาจฟังดูไกลตัว หรือเป็นเพียงเรื่องเล่าต่อกันมาในเชิงความเชื่อ แต่สำหรับผู้ที่ได้ก้าวเข้าสู่เส้นทางแห่งการปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง “ชาติหน้า” กลับมีความหมายที่ใกล้ชิดกว่าที่คิด เพราะมันคือการสะท้อนถึง ความไม่แน่นอนของลมหายใจที่อาจดับสิ้นลงได้ทุกเมื่อ

หนังสือ “ชาติหน้า อาจไม่มีโอกาสได้บอก” ไม่ได้ถูกตั้งขึ้นเพื่อขู่ให้หวาดกลัว แต่เป็นการตั้งคำถามที่ล้นสะเทือนถึงกันบึ้งของหัวใจว่า หากวันนี้คือวันสุดท้ายของชีวิต เราเตรียมตัวพร้อมแล้วหรือยัง? และสิ่งที่เราสะสมไว้ใน “ธนาการจิต” นั้น เป็นเสบียงบุญ หรือเป็นเพียงรอยต่างพริ้วของกรรมที่รอการชำระ ความจริงที่น่าตระหนกคือ หลายคนใช้เวลาทั้งชีวิตเพื่อสร้างหลักประกันในโลกนี้ แต่กลับลืมสร้างหลักประกันให้กับ “การเดินทางไกล” หลังสิ้นลมหายใจ

หนังสือเล่มนี้ไม่ใช่เพียงตำราธรรมะที่อ้างอิงจากคัมภีร์เพียงอย่างเดียว แต่คือ “บันทึกการเดินทาง” ที่กลั่นกรองมาจากประสบการณ์ทางจิตของผู้เขียนที่ได้สัมผัสกับมิติที่อยู่เหนือการมองเห็นด้วยตาเปล่า เนื้อหาในแต่ละบทจะพาท่านไปทำความเข้าใจเกี่ยวกับสภาวะจิตในระดับลึก พลังงานที่มองไม่เห็น และกฎแห่งกรรม ที่ทำงานอย่างเที่ยงตรงผ่านเหตุการณ์จริงที่ผู้เขียนได้ประสบมา

สิ่งที่ท่านกำลังจะได้อ่าน อาจสั่นคลอนความเชื่อเดิมๆ หรือเปิดมุมมองใหม่เกี่ยวกับโลกวิญญานและการสื่อสารทางจิต ซึ่งเชื่อว่าประสบการณ์เหล่านี้ไม่ใช่เรื่องอภินิหารเพื่อความตื่นเต้น แต่เป็น “บทเรียนราคาแพง” ที่มาย้าเตือนว่าสิ่งที่มองไม่เห็นไม่ได้แปลว่าไม่มีอยู่จริง และจิตที่ได้รับการฝึกฝนมาดีแล้วเท่านั้น ที่จะเป็นประทีปส่องทางให้เราผ่านพ้นความมืดมิดในยามที่กายสังขารนี้หมดสภาพลง

สาระสำคัญของหนังสือเล่มนี้คือการสื่อสาร ไม่ใช่การให้ท่านยึดติดกับนิมิต หรือสิ่งที่มองไม่เห็น แต่เป็นการใช้สิ่งเหล่านั้นเป็น “ครู” เพื่อย้อนกลับมาขัดเกลาจิตใจในปัจจุบันขณะให้สะอาด สว่าง และสงบ การรับรู้เรื่องชาติหน้า มีไว้เพื่อให้เรา “ทำชาติปัจจุบันให้ดีที่สุด” เพื่อให้วันหนึ่งที่เราต้องเผชิญกับวินาทีสุดท้าย เราจะสามารถจากไปได้อย่างสง่างามโดยไม่มีสิ่งใดค้างคาใจ

คำนำ

กถาวัตถุในข้อที่ ๗. (เรื่องที่ควรพูด) จิตตั้งมั่นในสมาธิ การทำให้สงบ (สมาธิภา)
เรื่องที่ข้าพเจ้าจะเล่าให้ฟังนี้เป็นเรื่องที่เหมาะสมสำหรับท่านที่ปฏิบัติในด้านสมาธิ
เพราะจะเข้าใจดีว่าสิ่งที่ข้าพเจ้าพบเจอ และประสบการณ์ต่าง ๆ นั้นเกิดจากเหตุอะไร

ข้าพเจ้าไม่มีความสามารถในการแต่งนวนิยาย ไม่มีจินตนาการ จึงเป็นการ
เขียนขึ้นมาจากการปฏิบัติทั้งสิ้น ไม่ได้วาดอ้าง ต้องการคำชื่นชม หรือลาภสักการะ
อันใด เพียงแต่สยบเด็กจนโต ยามใดที่หมดแรงใจ พอได้อ่านข้อปฏิบัติ และได้พบเห็น
ประสบการณ์ทางจิตของครูบาอาจารย์ท่านต่าง ๆ ก็เกิดกำลังใจ และต่อสู้มาโดย
ตลอด สมาธิที่ติดสุขและอภิโยญา เป็นสิ่งที่เราเข้าไปรู้และวางลง เพราะไม่ใช่สิ่งที่
ทำให้พ้นจากทุกข์ แต่เป็นทางเริ่มต้นที่ทำให้เกิดความเชื่อมั่นว่า สิ่งที่พระพุทธองค์
ทรงสอนไว้นั้นมีจริง

ถ้าท่านอ่านแล้วจิตเบิกบาน มีกำลังใจ และอยากทำดีมากขึ้น ก็ขอฝากช่วย
อนุโมทนาด้วย จักขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ชัชวาล เพ่งวรรณะ

สารบัญ

ความศักดิ์สิทธิ์ของการสวดพระคาถาชินบัญชร	๑๓
ตื่นในฝัน...	๑๔
กายหลับแต่จิตตื่น	๑๙
ความศักดิ์สิทธิ์ของพระคาถาชินบัญชร	๓๓
ลมหายใจที่ว่างเปล่า...	๔๑
จิตถอดไม่ได้ แล้วถอดจิตคืออะไรกัน	๔๔
บวชให้เตี้ย (เตี้ยเสียนะครับ)	๔๘
เตี้ยเสีย	๕๓
ข้อสังเกตลักษณะวิญญูณที่มาเยือน	๕๘
วันบวชที่แสนเศร้า	๕๙
ตามหาจิตวิญญูณ	๖๕
ทานที่ไม่ต้องใช้เงิน	๗๑
สามจอมแสนแห่งวัดแคมป์สน	๗๓
เจอหมาหมูน	๘๐
ฝึกพรหมวิหาร	๘๕
การแผ่เมตตาแบบใช้ความรู้สึก ไม่ใช่คิด	๙๑
รัศมีแห่งองค์พระประธาน	๙๖
รัศมีแห่งองค์พระประธาน (อ่านด้วยการพิจารณา)	๑๐๒
การแผ่เมตตาของข้าพเจ้า	๑๐๘
โลกธรรม ๘ มีดี มีเสื่อม ไยเล่าจึงเศร้าหมอง	๑๑๑
สมาธิ ใครว่ายากมาทางนี้	๑๑๒
ลาสิกขา หมดวาสนา	๑๑๘
พบอาจารย์ในมิติซ้อน	๑๒๑
เริ่มต้นชีวิตใหม่ในทางโลก	๑๒๕
เสือหลวงพ่อกเป็น	๑๒๙

แม่หญิงใหญ่ (เจ้าที่)	๑๓๒
เอาเสือไปปล่อยวัด	๑๓๖
การสวดมนต์ของข้าพเจ้า	๑๔๐
ศีลแห่งอริยมรรค	๑๔๒
อภัยทาน	๑๔๕
ลองของกับพี่ชายตัวดี	๑๔๘
จิตวิเวกชาภูมิ ขุนนรกเบื่องตัน	๑๕๕
อสุรกายสัตว์ (ผีลูกหมา)	๑๖๑
หลวงพี่จากแดนไกล...	๑๖๕
สร้างวัดชะวลวณาราม	๑๖๗
วิญญานตามกุศล	๑๖๙
อากาสนัญญาตนธมาน และพรหมวิหารธรรม	๑๗๑
พบสถานที่วิบากเก่า	๑๗๕
ผ่าตัดสดชดใช้กรรม	๑๗๘
ฤทธิ์อำนาจพลังจิต	๑๘๐
แม่หญิงใหญ่ (เจ้าที่) แสดงตน	๑๘๓
ศรัทธาพระ	๑๘๘
สารวัตรหมายห้อง	๑๙๑
อดีตตั้งสัญญา และอนาคตตั้งสัญญา	๑๙๕
ผีนั่งหลังรถ	๑๙๗
ผีนี้อะไรเลย... น่ากลัวนะ	๒๐๑
หนีไม่พ้นวิบากกรรม	๒๐๗
แก้กรรมไม่มี มีแต่อโหสิกรรม	๒๐๙
ชาวพิศโลก (ตลาดใต้)	๒๑๑
สมาธิ ๗ ประการ	๒๑๔
ระลึกชาติ ๓ วิธี	๒๑๘

จุดระลึกชาติ เจอจุดกำเนิดชาติ	๒๒๑
แก่นบุญ	๒๒๖
คนตายแล้วพัวพันกับคนถอดกายละเอียดต่างกันเยอะ	๒๓๓
ผีคนเป็น	๒๓๖
เจโตปริยญาณ ปาฏิหาริย์ ๓	๒๔๐
พระพุทธรูปรัศมีสว่างเปิดโลก	๒๔๓
โอบปาติกะ	๒๔๔
สรุปท้ายบท...	๒๕๓
ประวัติผู้เขียน	๒๕๕

THINKBEYOND

ตื่นในฝัน...

เรื่องนี้เป็นเรื่องจากประสบการณ์จริงไม่ได้แต่งขึ้นเอง
จึงขอนำมาเล่าให้ฟังกัน เพื่อบูชาองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ในสิ่งที่พระองค์ทรงกล่าวถึงเรื่องสมาธิและอภิญญา

เรื่องนี้เกิดขึ้นมานานมากแล้ว ย้อนไปเมื่อประมาณ ๑๙ ปีก่อน ได้เกิดกรณีของนายทหารท่านหนึ่ง คือ พ.อ. เสนาะ จินตรัตน์ ท่านตายและฝันมาถึง ๒ ครั้ง เป็นที่ฮือฮาในสมัยก่อน ที่กล้าออกมาท้าทายต่อความเจริญทางด้านวัตถุ และชื่อเสียงของท่าน แต่ได้ผลมีคนเชื่อถือเรื่องที่ท่านเล่าเป็นอันมาก ได้หันมาทำบุญทำทานกันขนานใหญ่ เรียกได้ว่าทั่วประเทศเลย

ในช่วงเวลานั้น พ.อ. เสนาะ จินตรัตน์ ท่านได้เล่าเรื่องของสวรรค์และนรก รวมทั้งเส้นทางเดินที่กว้าง ลักษณะก็คล้ายกับเรื่องของผู้หญิงท่านหนึ่งเมื่อเร็วๆ นี้ ในรายการดี ๑๐ และการที่ท่านได้ไปเยือนบ้านของท่านเองบนสวรรค์ และที่สำคัญคือ ท่านได้ยินเสียงสวดมนต์บนสวรรค์ชั้นที่สูง เสียงสวดมนต์ที่ไม่เห็นผู้สวดนั้น กังวานก้องไปทั่ว

เสียงสวดมนต์ที่ท่านจำได้คือ พระคาถาชินบัญชร

แล้วเรื่องนี้มาเกี่ยวข้องกับผมได้อย่างไร รับรองว่าสนุกสนานเพลิดเพลิน อ่านเพื่อนำมาเปรียบเทียบกับปฏิบัติที่ท่านได้พบเจอมาด้วย ลองเทียบเคียงกันดูนะครับ...

ผมเป็นคนที่ชอบปฏิบัติสมาธิมาตั้งแต่อายุ ๕ ขวบแล้ว ด้วยการที่ผมเป็นเด็กเรียบร้อยอ่านหนังสือง่าย จึงโดนหลอกง่ายไปด้วย ครอบครัวของผมเคยเป็นคนจีนแผ่นดินใหญ่ แม่ก็ลูกครึ่งจีน เรียกว่าจีนกันทั้งบ้าน ผมเป็นลูกชายคนเล็กสุด ชื่อว่าอ๋อง...

อ้อยยังมีน้องสาวอีกสองคน พี่ชายห้าคน พี่สาวสามคน รวมก็ปาเข้าไป ๑๑ คน เกือบตั้งชมรมฟุตบอลได้แล้ว ครอบครัวยุคก่อนข้างจะอบอุ่น ทำการค้าขายอยู่ตลาดใต้ จังหวัดพิษณุโลก (เวลานั้นอ้อยอายุได้ ๕ ขวบแล้ว) อ้อยมีใจคนหนึ่ง เจ้ชอบปฏิบัติธรรมมาก และเที่ยวหลอกน้องๆ ให้มาปฏิบัติกันทุกคน ก็มีแต่อ้อยนี่ล่ะ ที่เชื่อเอาจริงเอาจังว่าใครเพื่อน เพราะสมัยเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๔ มีละครช่วงหัวค่ำ เรื่องพิภพมัจจุราช อ้อยกลัวตกรรณมาก เจ้เลยเอามาขู่อ้อยในคำคืนหนึ่ง

“น้องกลัวนรกไฟไหม้ ทั้งโดนแทง โดนต้ม ไฟก็ร้อนทรมาณมาก”

เจ้ขู่อ้อยฟอดๆ จนอ้อยหน้าเขียวซีด

“เจ้ น้องกลัวนะ ทำไมไม่ต้องตกรรณล่ะเจ้” อ้อยถามเจ้ เพราะรู้ว่าเจ้ปฏิบัติทุกคืน ชอบสวดมนต์ เลยเข้าใจแบบเด็กๆ ว่าเจ้น่าเชื่อถือที่สุด

“น้อง... ถ้าเจ้ให้ทำอะไร น้องจะทำตามไหม รับรองไม่ตกรรณ แถมยังจะได้เจอนางฟ้าสวยๆ และได้ไปสวรรค์ด้วยนะ” เจ้เริ่มวางแผนการต้มน้องตอนดึก แม้ยามจะหลับจะนอนก็ไม่ยกเว้น

“จริงหรือเจ้ น้องอยากไปสวรรค์ อยากเห็นนางฟ้า เขาบอกว่านางฟ้าสวยเหาะได้ด้วย เจ้ช่วยบอกวิธีให้น้องหน่อยจะได้ไหมจ๊ะ” อ้อยอ้อนพี่สาวเพื่อให้สอนวิธีของพี่แกมาให้

“เอาอย่างนี้ ตอนนี้น้องเริ่มวงหรือยัง” เจ้ก้มมามองอ้อยที่นอนฟังอยู่และแก้มอมยิ้มน้อยๆ คงคิดในใจว่าจะเริ่มขั้นตอนหลอกน้องยังไงดี แถมตอนนี้น้องตั้งท่าเชื่ออย่างสนิทใจแล้วด้วย

“น้องเริ่มวงแล้วเจ้” อ้อยตอบเจ้ไป เพราะตอนนั้นแม้จะสนใจ แต่ตาก็อยากจะหลับแล้ว

กายหลับแต่จิตตื่น...

เพราะเจ้าย้ามาตลอดว่า ตอนนี้อายุที่สุด ตอนนั่งเบลอ ๆ ซึม ๆ ทื่อ ๆ ให้เรงตื่นตัวเข้าไว้ เพราะมันทำให้น้องเพลอหลับไปโดยไม่รู้ตัว การตื่นตัว การไม่เพลอเข้าภวังคจิต จิตจะมีกำลังผ่านเข้าขณิกสมาธิได้และจิตจะเริ่มรวมกำลังอย่างมั่นคงเป็นลำดับ และทำให้ปฏิบัติได้ผล

มาถึงตอนสำคัญ กายที่เกิดปัสสัทธิกาย สงบระงับจนกายหายไป แถมลมหายใจของอ้อมมันเริ่มละเอียดและหายไปอีกด้วย

เจ็บบอกว่า ดูดี ๆ ไม่ได้หายหรือ กายมันสงบระงับ ทำให้กายต้องการลมน้อยลง จึงทำให้ลมละเอียดขึ้น สติที่ไม่แหลมคมจึงมองไม่เห็นลมละเอียดที่ยังไม่นิ่งเต็มตัว อ้อมเริ่มใส่ใจในรายละเอียดมากขึ้นเป็นลำดับ แถมแรงความเพียรด้วยใจที่จดจ่อ ไม่ซัดส่าย ไม่กดข่ม ไม่หวั่นไหว นิ่งสงบสยบทุกสรรพสิ่ง นิ่งสบาย ๆ ตามที่เจ็ล้ง และดูให้ละเอียดลงมากขึ้น เวลานี้อ้อมเหมือนคนที่ง่วงมากที่สุดแล้ว เจ็บบอกจิตมันกำลังวิ่งเข้าหาภวังคจิตอยู่ (อ้อมไม่รู้หรือว่า เจ้าภวังคจิตคืออะไร เจ็บบอกว่ามันจะเหมือนคนง่วงมาก ๆ ซึม ๆ)

ปล่อยมันทำจิตให้ตื่นตัวเข้าไว้ กายให้มันหลับไป ช่วงนี้มันเหมือนสะลึมสะลือจริง ๆ วูบเข้าไปในภวังค์แล้วรู้สึกสลับกันเช่นนี้

(ฌาน, ภวังคบาท)

เวลานี้เจ็ก็ไม่ว่า สมาธิต้องพลิกกลายเป็นฌานไปเสียแล้ว...

นิมิต ความเชื่อมั่นในภาพ แสง สี เสียง เหมือนดังโลกในนิยายกำลังปรากฏต่อเด็กคนหนึ่งที่ไม่เข้าใจว่าสมาธิหรือฌานคืออะไร รู้แต่ว่าพอวูบเข้าไป หายเข้าไป แล้วก็รู้สึกตัวอีก และอ้อมกำลังจะผุดขึ้นในโลกที่เป็นเอกเทศอีกที่หนึ่งที่เจ็ยากจะเข้าใจไปเสียแล้ว เพราะภาพนิมิตที่เหมือนละอองฝนกลับไหลมารวมเข้าหากันโดยใช้ความสว่างนำ ลมหายใจของอ้อมมันเริ่มที่จะขาวและใส พร้อมสว่างขึ้นเป็นลำดับ

ความศักดิ์สิทธิ์ของพระคาถาชินบัญชร

(ในเรื่องของพระคาถาชินบัญชร กรุณาอ่านแบบนวนิยาย อ่านด้วยการพิจารณา นิमित หรืออภิญญาไม่ได้ทำให้พ้นทุกข์ เพียงแต่ทำให้ใจศรัทธาต่อคุณพระรัตนตรัยและเกิดสัมมาทิฐิ ครูอาจารย์สายพระป่าสอนว่า... อภิญญาเป็นอุปาทานอันละเอียด เป็นภัยต่อพระนิพพาน ถ้าไม่ติดข้องก็แสดงถึงปัญญาที่หลุดพ้นจากสิ่งละเอียด)

...ตั้งแต่ผมอายุ ๕ ขวบ มาจนถึงอายุ ๒๓ ปี พี่สาวของผมขอเตี๋ยกับแม่ไปบวชชีตลอดชีวิตอยู่หลายครั้ง แต่ด้วยเพราะความสวย ความสาว และชาวตามแบบฉบับลูกคนจีน เตี๋ยกลัวว่าจะมีอันตรายเลยไม่ยอมให้บวชมาตลอด เจ้ก็ได้แต่วนเวียนเป็นคนเร่ร่อนไปเรื่อยตามวัดต่าง ๆ ส่วนผมตอนอายุได้ ๑๘ ปี ก็ขอเตี๋ยบวช เพราะอ่านหนังสือธรรมะของเจ้เยอะ รวมทั้งหนังสือโลกทิพย์ เห็นครูบาอาจารย์ท่านสละโลก ก็อยากทำอย่างท่านบ้าง มีอยู่วันหนึ่งก็เลยขอเตี๋ยบวช

“เตี๋ยๆ อ้าวอยากบวชนะ”

เตี๋ยหันมามองหน้าแล้วก็ยิ้ม เพราะเตี๋ยโดนแม่พาเข้าวัดบ่อย เตี๋ยชอบทำบุญ และชอบช่วยเหลือคน

“เออเตี๋ยนะ ลี้อจะบวชให้อ้าวหรอ เอาไว้ลีโออายุ ๒๐ ก่อนนะ ดิจริงๆ” เตี๋ยยิ้มอย่างมีความสุข แต่พอฟังผมพูดต่อก็ชะงักตาค้าง

“ไม่ใช่เตี๋ย อ้าวจะบวชให้ลีโอตอนนี้เลย และจะขอบวชไปตลอดชีวิตด้วย” ผมพูดออกไปด้วยคำพูดที่มุ่งมั่นและเด็ดเดี่ยว เตี๋ยได้แต่ตกใจร้องอุทานออกมา...

“ไ้อหยา... ลี้อนี้จะทิ้งอ้าวเหมือนพี่สาวลีโออีกคนแล้ว... พี่น้องคู่นี้ไม่ไหว

ข้อสังเกตลักษณะวิญญานที่มาเยือน

เวลาที่จิตวิญญานขึ้นต่ำมาเยือนจะมีลักษณะเงาดำ กลุ่มควันดำลอดมาทางหน้าต่าง มาทางผนังห้อง มาทางด้านบนและกดทับด้วยอาการที่รุนแรง หายใจไม่ออก โดนนั่งที่ตัว เอาเท้ากดที่ตัวบ้าง ใช้จิตกดทับด้วยอำนาจทำให้แน่นหน้าอกบ้าง เห็นเป็นรูปร่างบ้าง เห็นเป็นเงาใหญ่บ้าง นี่ก็เพราะอสุรกายพวกนี้เสวยกรรมกับจิตหยาบ มีสภาวะจิตที่อึดอัด คับแคบ เห็นแก่ตัว เราจึงเห็นเป็นลักษณะดังกล่าว บางกรณีอาจจะเป็นโรคลมชนิดหนึ่งคือ ร่างกายอ่อนเพลีย นอนทับเส้น มีอาการมึนงง เหมือนเรียก เหมือนร้อง เหมือนตื่นแล้วตื่นอีก แต่ก็ไม่พ้น ไม่มีเงาดำ มีแต่อึดอัด นี่โรคลม

อีกกรณีคือ จิตพวกเทพใกล้ตัว เทพที่ใกล้โลกจตุรมุขเวลาจะเป็นลักษณะกลุ่มควันสีขาวลอดมาทางหน้าต่างบ้าง หรือปรากฏกายให้เห็นบ้าง หรือให้สัมผัสตามท่านบ้าง แต่อาการอึดอัดหรือแน่นจะน้อย เพราะท่านใช้จิตที่อ่อน ๆ กดเราเพื่อไม่ให้ตกใจเสียก่อน

และอีกกรณีคือ เทพที่สูงขึ้นไป เวลาปรากฏอาจจะได้ยินเสียงกังวานมาแต่ไกล เห็นรัศมีส่องมาหา เห็นความสว่างตามบุญของท่านปรากฏมาก่อน ที่สำคัญทุกภพภูมิคือ หนีทุกข์ ที่ใดมีสิ่งทั้ง ๕ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส คือ โลก หนีทุกข์ล้วน ๆ เป็นมนุษย์จึงดีที่สุด เพราะสามารถสร้างความดีได้สูงสุดคือ การล้นภาพ

พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นสรณะอันประเสริฐของข้าพเจ้า เพราะทำให้พ้นทุกข์ได้อย่างแท้จริง

ตามหาจิตวิญญาณ

ผมตั้งใจและอธิษฐานเสร็จก็เริ่มเดินจงกรม เวลาตอนนี้ ๔ ทุ่มกว่าแล้ว ผมเดินจงกรมได้ครึ่งชั่วโมง และก็เริ่มนั่งสมาธิต่อ สมาธิเริ่มที่จะรวมตัวเหมือนเดิม แต่วันนี้แปลก กลับเข้าหาความว่างและโปร่ง แทนที่จะเห็นแสงสว่างเหมือนเคย

ผมนั่งไปนานเกือบชั่วโมงกว่าโดยไม่รู้ตัว แต่จิตที่มึนงงกลับทำให้ผมไม่สามารถที่จะเจตัสได้ ผมถอนกำลังสมาธิออกมา เวลานี้ป่าเข้าไปเกือบจะตี ๑ แล้ว คิดเอาไว้ว่าคืนนี้คงไม่ได้นอนละ ผมหันไปนั่งฟังหมอนสามเหลี่ยม และปล่อยกายและใจอย่างที่ไม่ได้คาดหวังอะไรอีก สักพักหนึ่งเหมือนจิตวูบตกร่วงค์ไปแล้ว แต่ตัวผมกลับมีกำลังสติอยู่ สมาธิพลิกกลับไปเป็นฌานต่อไม่รู้ตัว นิमितจึงปรากฏเกิดขึ้น สักพักหนึ่งกลับได้ยินเสียงคนมาเรียกอยู่ข้างๆ

“หลวงพี่ครับ หลวงพี่” ผมลืมตาขึ้นมามองก็เห็นคนสองคน เป็นผู้ชายอยู่ในวัยกลางคนนั่งอยู่ห่างจากตัวผมไป ๒-๓ เมตร ผมลุกขึ้นไปดูด้วยความสงสัย เดินไปหาโยมทั้งคู่และถามว่า

“โยมเข้ามาได้อย่างไร อาตมาล็อกประตูโบสถ์แล้วนี่” ผมมองเขาอย่างสงสัย

“หลวงพี่หันไปดูข้างหลังหน่อยซิ” พอโยมพูดผมก็เหลียวไปดู

“อ้อหย่า” ผมอุทานออกมา กายเนื้อผมนั่งฟังหมอนอยู่เลย แต่เจ้าอหิสสมาณกายดันมายืนต่อหน้าโยมเข้าให้ ไม่ต้องบอกว่าโยมก็คือ อหิสสมาณกาย ผีกับพระผีคู่กันเพลินละทีนี้ คิดในใจ และไม่เกิดความกลัวเลย ก็เหมือนคนปกติ

ทานที่ไม่ต้องใช้เงิน

แถมมีอันถึงสูงส่งกว่า มีทั้งธรรมทานและอภัยทาน คือ ปลดโซ่แห่งใจของตนออกด้วยนะครับ เวลาเราแผ่เมตตาเรามักจะขอให้เจ้ากรรมนายเวรอย่าผูกโกรธตนเอง ลืมไปแล้วหรือครับ ตัวเราก็เป็นเจ้ากรรมนายเวรของคนจำนวนมาก ทั้งที่รู้และไม่รู้ นับไม่ถ้วนเหลือคณานับ (เจ้ากรรมคือเรานี้แหละ ที่กระทำเอาไว้ ต้องรับกรรมแน่ๆ ทั้งดีและชั่ว หนีไม่พ้น ส่วนนายเวรนั้นๆ ถ้าขอขมาหรืออโหสิ ก็เลิกต่อกัน โดยการให้อภัยอโหสิกรรม ถึงบอกว่าให้ปลดโซ่ของตนลงเสียด้วยการอภัยทาน) หลับตาลงปลดเปลื้องใจแห่งการผูกเวรนี้ออกจากใจเสีย ณ บัดนี้เถิดนะครับ

ทานแต่ละอย่างที่ไม่ต้องใช้นั้นของแท้เลยนะครับ เช่น ศีล สมาธิจิตที่ปราศจากอกุศล วิปัสสนาจิตแห่งความรู้สึกตัวด้วยใจเป็นกลางอันคือ อุเบกขาธรรม อย่าไปคิดว่าทำบุญต้องใช้เงินซื้อครับ และก็อย่าดูถูกบุญแห่งการอนุโมทนาที่ดูเหมือนน้อย แต่มีค่าอันยิ่งใหญ่เลยนะครับ ตลอดระยะเวลาในการอ่านธรรมบทนี้... ผมจะสอดแทรกบุญและกุศลที่ผมทำอยู่ตลอดเวลาให้ท่านได้อนุโมทนาในกุศลร่วมกันนะครับ เพื่อยังให้จิตเบิกบานในธรรม และได้กุศลแห่งจิตด้วยความร่มเย็นลงสาธุ อนุโมทนากันนะครับ และช่วยปลดโซ่ใจของเราออกไปด้วยว่า

“ข้าพเจ้าขออโหสิ ต่อบุคคลที่ทำร้ายข้าพเจ้า ไม่ว่าจะด้วยกายก็ดี วาจาก็ดี ใจก็ดี ไม่ว่าจะทำให้ข้าพเจ้าเสียหายขนาดไหน แม้แต่อดีตชาติและปัจจุบันชาติ ข้าพเจ้าขอเลิกจองเวรด้วยการอโหสิกรรม”

ฝึกพรหมวิหาร

ช่วงหลังหลวงพ่อก็ให้ผมเจริญเมตตาเป็นอารมณ์ เพราะท่านบอกว่าจิตของผม
อ่อนโยน เหมาะกับการเจริญพรหมวิหาร ๔ ท่านสอนว่า

“เมื่อสมาธิตั้งมั่นให้เพ่งที่อารมณ์ ทำจิตให้อิ่มเอิบใจ เหมือนตัวเรามีความสุข
มีสิ่งของที่จะให้คนได้ ประกอบไปด้วยเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา เป็นการปลูก
คุณธรรมให้แก่จิต ทำให้จิตเกิดอารมณ์แจ่มใสที่ละข้อ แล้วแผ่น้ำใจด้วยกำลังของ
สมาธิ ช่วงแรกให้ทำเป็นวงกลมรอบกายออกไปก่อน แล้วคลุมให้ทั่วโบสถ์ เมื่อจิต
เห็นกำลังสมาธิทำต่อไปได้อีก ให้แผ่ออกไปทั่วบริเวณวัด ตำบล เมือง จังหวัด และ
ทั่วประเทศ หลวงปู่แหวนท่านแผ่ออกไปทั่วประเทศ ทั่วโลกเลยทีเดียว ชั่วเวลา
มีอะไรไม่เข้าใจถามนะ”

ท่านสอนง่าย ๆ ตามความถนัดของผมเลย ผมเลยขอถามท่านหน่อย

“หลวงพ่อกับ พละของพรหมวิหารทั้ง ๔ ผมทำจิตให้เกิดกำลังเหมือนดวงไฟ
ที่สว่างและอ่อนโยน แต่สว่างมากก็ไปไกลมากใช่ไหมครับ” ท่านยิ้มว่าใช่

“ชั่วเวลาเข้าใจได้เร็วดีนะ รัศมีแห่งคุณธรรมของพรหมวิหารธรรมจะช่วย
สรรพสัตว์ได้มาก เพราะกรุณาพละจะเข้าไปกำจัดเสียซึ่งทารุณภาพ และไปเปิดจิต
ที่เสวยกรรมอย่างไม่รู้สีกตัวด้วยมุทิตา พละกำลังของเมตตากุณาจะแทรกเข้าไป
เหมือนกับความร้อน ทำให้สัตว์ที่ทุกข์ร้อนอยู่เหมือนถูกปลูกให้ตื่นขึ้นมามองเห็น
ในกุศลของตนเอง เมื่อนั้นเขาก็พ้นจากสภาวะทุกข์ ส่วนอุเบกขาจะเป็นตัวกลาง
คอยปรับสมดุลของจิตให้หมูนอนอยู่แต่ความเป็นกลาง ใจจะดำรงความร้อนจนถึง
ที่สุด เมื่อแผ่เมตตาจิตแล้วก็อุทิศกุศลของเราสัพพัญญูเพิ่มให้เขาอีกที เพื่อยังประโยชน์
ให้แก่สรรพสัตว์ให้ถึงที่สุดนะ และอานิสงส์ของการแผ่เมตตานี้เยอะมาก เพราะจะ

สมาธิ ใครว่ายากมาทางนี้

ปกติจิตจะมีสภาพขจัดสายเป็นเรื่องราวธรรมชาติของเขา คือ ฟุ้งไปตามวิญญาน
อายตนะ เมื่อทำสมาธิเราจะเอาสิ่งที่ขจัดสายมาวางเอาไว้ตรงจุดที่เราตั้งไว้ กำหนดไว้
เพ่งไว้ สิ่งเหล่านี้คือการวางจุดเพื่อให้จิตไหลเข้าหาจุดตำแหน่งที่เราวางจิต เราจึง
ต้องสร้างสิ่งหลอกล่อจิต คือบริกรรมหรือกรรมฐานที่เราชอบ จนจิตเกิดตั้งมั่น
ในอารมณ์ที่เราตั้งใจตามจริง

ถามว่า... ทำไมเราจึงตั้งใจดูภาพยนตร์ ฟังจนจิตเราไหลไปทีจอหนัง เฟลิน
เช่นนั้นจนจบเกือบ ๒ ชั่วโมง นั่นเป็นเพราะเรามีความพอใจเราจึงดู แต่เวลาทำสมาธิ
โดยมากมักจะไม่ค่อยพอใจ เหมือนเป็นหน้าที่ที่ต้องทำ ต้องฝืนใจ

งานในเบื้องต้นถ้าไม่เต็มใจทำ ความเพียรก็จะน้อย เบื่อง่าย นั่นเป็นเพราะ
เราหวังอยากจะรู้อะไรในสมาธิ จนลืมไปว่าเราต้องการสร้างกำลังของสติเพื่อควบคุม
จิตที่มันขจัดสายฟุ้งซ่านมากจนเกินพองาม จนกลายเป็นผู้หลงไปกับโลกเสียจนงาม
ไปแล้ว สติจึงเป็นผู้วินิจฉัยผู้รู้ ปกครองจิตเพื่อไม่ให้จิตขจัดสาย สมาธิก็คือการสร้างพลัง
สติ พลังจิต เพื่อการเข้าถึงจุด ตำแหน่ง ในการพิจารณาความจริงของธรรมชาติ
อย่างง่าย ๆ เราจึงต้องฟุ้งสมาธิเมื่อเรารู้ว่าจิตไม่ตั้งมั่น

ครูอาจารย์จึงสอนว่า รู้ว่าจิตตั้งมั่น รู้ว่าจิตไม่ตั้งมั่น และก็รู้ทุก ๆ สิ่ง รู้ตามจริง
แต่เมื่อใดที่เรารู้ว่าการพิจารณาอันใดไม่ชัดเจน ไม่แหลมคม นั่นก็คือ สติที่ปกครอง
จิตมีกำลังอ่อนลงไป จิตมีสภาพเป็นใหญ่กว่า ฟุ้งซ่านเที่ยววิ่งวนวาย เราก็จะหยุด
ในการพิจารณาและไปสร้างกำลังขึ้นมาใหม่สลับกันไป สัฟเพธัมมานัตตา...
สรรพสิ่งมีสภาพเคลื่อนไหว ไม่มั่นคง เปลี่ยนแปลงเสมอ บังคับไม่ได้

เรามาเริ่มจากง่าย ๆ กันเลยนะครับ...

จิตวิเวกชาภูมิ ขุนนรยกเบืองตัน

การทำสมาธิที่ผมได้ฝึกเพียรมาตั้งแต่ ๕ ขวบนั้น ล้วนแล้วแต่มีกุศลและวิบาก ที่คอยหนุนอยู่ จิตที่ฝึกในกุศลฝึกในการปฏิบัติ ล้วนเกิดมาจากภพชาติเก่าที่เคยชิน การถอดจิตได้ดี การแผ่เมตตาจิตได้ดี เป็นเสมือนไปสร้างจิตสำนึกให้เกิดความ เข้าใจ ในสภาวะของอีกมิติ นั่นคือ โลกของวิญญาณ และทำให้เข้าใจในกรรมว่ามีจริง

เพราะเข้าไปเห็นสภาวะทุกข์ และสุขต่าง ๆ อย่างหยาบและประณีต สภาวะสุข และประณีตเป็นที่น่ายินดีและชื่นชม แต่สภาวะทุกข์ที่อยู่ใกล้โลก เช่น เปรต อสุรกาย หรือสัตว์เดรัจฉานที่ท่านเห็นกัน ยังไม่ทุกข์เท่ากับอบายภูมิ

ผมเคยตั้งจิตให้พระพุทธรูปรักษาปกป้องสภาวะของทิพยกาย แล้วทำจิต เข้าสู่วิเวกชาภูมิ ภูมิที่จิตจะรู้สึก ว่า อึดอัด คับแคบ ความเยือกเย็น ความหวาดกลัว เมื่อจิตโน้มเข้าหาวิเวกชาภูมิได้แล้ว กำลังของอธิษฐานจิตในอุปจารสมาธิถึงการตั้งใจ ที่จะไปแนบกับจิต จนจิตเข้าสู่ฌานที่ ๔ แล้วถอนกำลังมาที่อุปจารสมาธิ จิตที่ แนบเอาไว้อยู่ก็จะทำหน้าที่สั่ง เพราะอาศัยกำลังของฌานเข้ามาช่วย อภิสสมาน กายก็จะออกจากกายด้วยอำนาจของกำลังสมาธิและอธิษฐานฤทธิ์ เมื่อเข้าไปยืน ที่อบายภูมิแค่ขั้นต้น ในขณะที่ยังไม่ได้เห็นภาพอะไร

แต่เสียงที่อื้ออึง เสียงร้องด้วยความเจ็บปวดและทุกข์ทรมาน ก็ยังดังก้อง และติดหูผมมาถึงทุกวันนี้ เสียงกรีดร้องของสตรีชางนำโหยวนเป็นอย่างยิ่ง

อดีตังสญาณ และอนาคตังสญาณ

“อดีตังสญาณ” ผู้ที่ปฏิบัติมาทางด้านนี้ นอกจากจะต้องมีศีลที่รักษาด้วยสติที่ดีแล้ว คุณธรรมทางใจก็ต้องสูงตามกำลังใจแห่งตนตามไปด้วย สมาธิที่แนบแน่นเมื่อเข้าสู่อุปัชฌารสมาธิแล้ว ทำจิตน้อมเข้าไปที่องค์สมาธิกำหนดรู้ว่าสถานที่แห่งนี้เคยเป็นเช่นใดมาก่อน และทำจิตให้สงบนิ่งให้เกิดกำลังเข้าไปถึงฌาน ๔ แล้ว ถอนกำลังของฌาน ๔ มาที่อุปัชฌารสมาธิ สิ่งต่างๆ ก็จะปรากฏในมโนใจ ไม่ว่าสถานที่นี้เป็นอย่างไร หรือสภาวะวิญญานที่อาศัยสถานที่แห่งนั้น ไม่ว่าจะอยู่มายาวนานขนาดไหน ใจก็จะเข้าไปรู้ด้วยกำลังของฌาน ๔ ที่แนบมากับอุปัชฌารสมาธิ แต่หากสถานที่ใดเคยอยู่มานานมากแล้ว เมื่อมาจะเกิดความสัมพันธ์ทางใจที่แปลกๆ แม้แต่คุณธรรมดา บางทีไปที่แห่งใดแห่งหนึ่ง กลับมีความรู้สึกว่ที่แห่งนี้ตนเคยอยู่ เคยอาศัยมาแล้ว สามารถที่จะเดินไปได้อย่างถูกต้อง แต่ไม่สามารถอธิบายได้เท่าที่นั้นว่าเป็นเพราะอะไร แต่นุคคลที่มีสมาธิ ถ้าเคยไปหรือเคยอยู่ที่แห่งนี้มาก่อน แค่อุปัชฌารสมาธิก็สามารถที่จะรู้ทางใจได้ทันที เหมือนกับเห็นเหตุการณ์ต่างๆ ที่ผ่านมาแล้ว ไม่ต่างกับการได้ดูภาพยนตร์เรื่องหนึ่งเลยทีเดียว ซึ่งสิ่งต่างๆ ที่หลวงพี่รัตน์ท่านทำอยู่นี้คือ การเข้าไปรู้อดีตและสถานที่ที่กรรมมันกำหนดจัดสรรให้มาที่เดิม อย่างไรก็ตามอย่างนั้น

“อนาคตังสญาณ” เป็นการยังเข้าไปรู้อนาคต โดยทำสมาธิเข้าไปที่ฐานของอุปัชฌารสมาธิก่อน แล้วตั้งจิตตามแนบกับองค์สมาธิ

ขั้นต่อไปก็คือ ทำจิตให้สงบก้าวเข้าไปที่ฌาน ๔ และถอยจิตที่มีกำลังของฌาน ๔ มาที่อุปัชฌารสมาธิอีกที สิ่งที่เกิดขึ้นคือ ถ้าจะมีเหตุการณ์ใดเกิดขึ้น ก็เหมือนกับว่าจะเห็นหนังเรื่องหนึ่งที่จะเกิดในอนาคตปรากฏชัดให้เห็น เหมือนได้ดูหนังจบตอน อย่างไรก็ตามอย่างนั้น

สมาธิ ๗ ประการ

ผมถามท่านผู้รู้อย่างหลวงพี่เพิ่มเติมอีกไม่น้อย

“หลวงพี่ สมาธิ ฌาน เมื่อมีทำไมถึงเสื่อมได้” หลวงพี่หัวเราะ

“อ้อ รู้แล้วยังลองของฉันอีกนะ... ในเบื้องต้น ยามใดที่อสังขจิตพร่องลง จิตเริ่มเข้าสู่กระแสโลกคือ ไหลไปทางต่ำ เป็นผู้ที่เบียดเบียน คุณธรรมแห่งจิตถดถอยลง ก็เหมือนอสังขจิตกำลังทำลายพื้นฐานแห่งใจนั่นก็คือ ศีล เมื่อศีลไม่บริสุทธิ์ สมาธิย่อมไม่ตั้งมั่น เมื่อสมาธิเจอสกปรกก็คือ นิรวรณ ๕ ย่อมเข้าไปจมแช่ สิ่งนี้เรียกว่า ความเสื่อม ในเบื้องต้น ส่วนบางคนที่รักษาเอาไว้ดีอยู่แล้ว ในศีล สมาธิ ฌาน แต่ถ้าขาดความฉลาด ในการเรียนรู้ อันเรียกว่า สมาธิ ๗ จะเห็นว่าอยู่ดี ๆ มันหายไปเฉย ๆ คลำหาไม่เจอ เลยนึกว่าเสื่อม แต่สำหรับพระที่เจริญวิปัสสนาแนบสมาธิ หรือสมาธิแนบวิปัสสนา ท่านจะมองเห็นพระไตรลักษณ์ถึงความไม่เที่ยงเป็นทุกข์ และปล่อยวางอารมณ์ ขึ้นชื่อว่าความเป็นคนที่ยังไม่พ้นโลก เมื่อเป็นคนดีก็ชั่วได้ เมื่อเป็นคนชั่วก็ดีได้”

ผมยกมือข้างซ้ายขึ้นมาข้างหน้า และเอามือข้างขวาแบตรุง ๆ และจิ้มไปกลางฝ่ามือ เป็นการขอเวลานอกแป๊บ... มีคำถาม หลวงพี่ยิ้ม ให้ผมถามต่อ

“หลวงพี่ อธิบายสมาธิ ๗ อันเป็นการฉลาดในการเข้ามาด้วย อย่าพูดลอย ๆ แล้วหายไป”

ผมมองท่านยิ้ม ๆ เพราะรู้ว่าท่านเรียนค่อนข้างจะมาก เป็นผู้ประกอบไปด้วย ปัญญา หลวงพี่ยิ้มที่มุมปากแล้วพูดต่อ

ระลึกชาติ ๓ วิธี

ตอนเช้าอากาศที่เขาค้อปกติจะเย็น เรียกว่าต้องห่มผ้าห่มนวมตลอดทั้งปี ในขณะที่ผมนอนอย่างสบายก็ได้ยินเสียงหลวงพี่หัวเราะคิกคักออกมา ผมคิดในใจว่าสงสัยจะนอนละเมอฝันดี เพราะวันนี้จะพาท่านไปไหว้หลวงพ่อบุทธชินราช และเลยเข้าไปที่สุโขทัย พี่แถมจองวอลโว่ของเฮียเอาไว้ตั้งแต่เมื่อคืน ผมรู้แต่ว่าหลวงพี่ตื่นแล้ว หลังจากหัวเราะมาได้ครู่ใหญ่ ท่านทรงน้ำท่าธุระเสร็จก็ออกมา ส่วนผมเองก็เตรียมเก็บผ้าห่มเรียบร้อยแล้ว เพราะผมนอนข้างนอก ให้ท่านนอนในห้อง หลวงพี่ออกมาก็ทักเหมือนทุกวัน

“มอNING... อ้อง เมื่อคืนนอน ๆ อยู่มีอะไรก็ไม่รู้มาเลียหน้า จักกะเดียมเลยอดหัวเราะไม่ได้ กวนหรือเปล่า”

ผมหัวเราะเพราะก็เป็นเวลาตื่นอยู่แล้ว และก็อธิบายให้ท่านฟังว่าที่เลียหน้าท่านคืออะไร

“หลวงพี่ ที่เลียหน้าน่ะลูกของเจ้าแรมโบ้นะ มันวนเวียนอยู่แถวออฟฟิศกับแม่ มันนั่นแหละ” หลวงพี่ทำหน้าแปลกใจและพูดออกมา

“มิน่าล่ะอ้อง เหมือนลูกหมาเลยมาเลียหน้า เออน่าเอ็นดูดีแท้”

หลวงพี่พูดจบก็เดินไปซังกาแฟที่ผมถวาย และของที่ปวารณาเอาไว้ ผมเองก็พูดอีกว่า

“ไม่ใช่แต่ท่านเจอนะ ออังกับนิดหน่อยก็โดนมา แต่ไม่น่ากลัว ก็เลยเล่าให้ฟัง” ผมลากเก้าอี้มานั่งคุยกับท่านในออฟฟิศ

สรุปท้ายบท...

สิ่งที่ข้าพเจ้าพบเจอก็คือ สมาธิและฌาน การเชื่อในนิมิต อภิญญา จัดเป็น
แค่โลกียสุข มีดี มีเสื่อม อันเป็นโลกธรรม ๘ ถ้าไม่หลงสุขในสมาธิ ไม่ติดฌาน
อันละเอียด โดยมีวิปัสสนาปัญญาเป็นเครื่องคุ้มครอง ก็ย่อมเท่ากับได้สร้างวิหารธรรม
อันประเสริฐแล้ว

ข้อเขียนของข้าพเจ้าจึงพุ่งโจมตีความผิดพลาดของตนเอง เพื่อเตือนสติแก่
เพื่อน ๆ ในทางธรรมทั้งหลาย เพื่อหยิบจับเอาสิ่งที่ดีนำไปใช้ ส่วนเครื่องสังเกต
ความเจริญก้าวหน้านั้นเราดูที่คุณธรรมโพธิปักขิยธรรม ๓๗ สิ่งนี้เราสำรวจในใจเราได้
สรรพสิ่งเป็นอนัตตา บังคับไม่ได้ ตั้งอยู่ไม่มี แม้แต่สติและสมาธิก็มีหมดกำลังในการ
พิจารณา แต่มีสิ่งที่เจริญขึ้นก็คือ คุณธรรมอันเป็นเครื่องตรัสรู้ สิ่งนี้คือเครื่องสังเกต
เป็นสิ่งตรวจสอบความก้าวหน้าแห่งตน

อย่าเชื่อโดยขาดการพิจารณา ศรัทธาไม่ควรเกิดมาจากความมกมาย แต่ควร
เกิดจากปัญญาพิจารณาไตร่ตรอง และพินิจในสิ่งที่ดีและตรงจริงติ หยิบจับเอาข้อคิด
ข้อเขียนที่ดีนำมาใช้

ท้ายสุด... ขอท่านทั้งหลายจงเคารพในธรรมอันประเสริฐแห่งพุทธะ

เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุข เพื่อพ้นไปจากทะเลทุกข์ในเร็ววัน...

